

NORGES HØYESTERETT

Den 11. august 2016 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Bårdsen, Noer og Ringnes i

HR-2016-01728-U, (sak nr. 2016/1370), straffesak, anke over dom:

A (advokat Petter Bonde)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

avsagt slik

DOM OG BESLUTNING

- (1) Saken gjelder anke over saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen ved domfellelse blant annet for grovt narkotikalovbrudd i form av medvirkning til innførsel av et betydelig kvantum narkotika fra Nederland til Norge i september 2013, og for grovt heleri.
- (2) Oslo tingrett avsa 23. oktober 2015 dom hvor A ble idømt en straff av fengsel i 13 år og 9 måneder. I tillegg måtte han tåle inndragning blant annet av nærmere 970 000 kroner. Også fem andre ble domfelt i samme sak. Fire av dem, herunder A, anket dommen. Borgarting lagmannsrett avsa 19. mai 2016 dom, som for så vidt gjelder A har slik domsslutning:

"I tingrettens dom gjøres for A, født 00.00.1968, den endring at straffen settes til fengsel i 13 – tretten – år.

Til fradrag i straffen går 999 – nihundreogtittini – dager for utholdt varetektsarrest."

- (3) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens saksbehandling, lovanvendelsen og straffutmålingen.
- (4) *Påtalemyndigheten* har tatt til motmæle og påstått anken nektet fremmet.
- (5) *Høyesteretts ankeutvalg* finner det enstemmig klart at lagmannsrettens dom – straffutmålingen for A – må oppheves, jf. straffeprosessloven § 323 tredje ledd bokstav a. Bakgrunnen er følgende:
- (6) Lagmannsretten tok ved straffutmålingen utgangspunkt i en samlet straff for A på "fengsel rundt 15 år". Deretter skriver lagmannsretten:

"A er tidligere straffedømt 7 ganger, senest ved Bergen tingretts dom 4. desember 2003.

Tidligere dommer gjelder vinningskriminalitet, overtredelser av tolloven og vegtrafikkloven. Tidligere domfellelser tillegges ikke betydning ved straffutmålingen.

I formildende retning legger lagmannsretten særlig vekt på at A ga en uforbeholden tilståelse for innførselen av hele narkotikapartiet i første fengslingsmøte to dager etter pågripelsen, jf. straffeloven § 59 annet ledd. Han har gitt en relativt utfyllende forklaring når det gjelder sin egen befatning med selve transporten. Selv om han må anses å ha blitt pågrepet på fersk gjerning, ble tilståelsen gitt før han var konfrontert med noe bevismateriale. Det vises til at A ikke ble pågrepet i umiddelbar tilknytning til narkotikapartiet, og at hans rolle i saken i det vesentlige er avdekket gjennom skjult etterforskning. Tilståelsen har lettet etterforskningen noe for så vidt gjelder om forsettet omfattet hele narkotikapartiet, og i tillegg forenklet pådømmelsen. A har også tilstått heleriet i det omfanget han blir dømt for samt overtredelsen av våpenloven. Tilståelsen bør på denne bakgrunn gi et fradrag i straffen på omkring 20 prosent, jf. blant annet Rt. 2010 side 1562 avsnitt 19 og Rt. 2011 side 1210 avsnitt 16. I formildende retning legges videre noe vekt på at A, med unntak av to anledninger, har samtykket til varetektsfengsling.

Saksbehandlingstiden har vært lang. Dette skyldes særlig at en rekke personer er implisert i saken, og at etterforskningen nødvendigvis har tatt tid. Det dreier seg blant annet om gjennomgang og analyse av et meget omfattende bevismateriale, herunder DNA-prøver, fingeravtrykk, teledata og opplysninger fremkommet under spaning og kommunikasjonskontroll. Analyseresultater skaper ofte behov for nye avhør mv. Lagmannsrettens dom blir avsagt mer enn to år og åtte måneder etter pågripelsen. A har dermed også sittet meget lenge i varetekt. Det foreligger ikke konvensjonsstridig liggetid. Tidsmomentet gir imidlertid en merbelastning, som tillegges noe vekt ved straffutmålingen.

Etter en samlet vurdering er lagmannsretten kommet til at straffen for A bør settes til fengsel i 13 år."

- (7) Slik lagmannsrettens straffutmålingspremisses er utformet, er det ikke samsvar mellom premissene og konklusjonen: Med et utgangspunkt på fengsel i rundt 15 år, skulle et fradrag på omkring 20 prosent for tilståelsen tilsi en reduksjon på omtrent 3 år, til omkring 12 år. Når det i formildende retning dessuten skulle legges noe vekt på at A i stor grad hadde samtykket til varetektsfengsling og på lang saksbehandlingstid, vil straffen – beregnet i samsvar med lagmannsrettens anvisning – vanskelig kunne overstige fengsel i 11 år og 9 måneder. Det er følgelig et sprik på mer enn 1 års fengsel mellom den straffen som følger av lagmannsrettens resonnement i straffutmålingspremissene og den straffen på fengsel i 13 år som lagmannsretten faktisk fastsatte.
- (8) Mangelen på indre sammenheng i dommen gjør at lagmannsrettens straffutmåling ikke kan bli stående. Lagmannsrettens dom, straffutmålingen for A, bør derfor oppheves, jf. straffeprosessloven § 323 tredje ledd bokstav a.
- (9) Når det gjelder anken for øvrig, finner Høyesteretts ankeutvalg enstemmig at verken avgjørelsens betydning utenfor den foreliggende sak eller andre grunner tilsier at anken blir fremmet for Høyesterett, jf. straffeprosessloven § 323.
- (10) Anken for øvrig nektes derfor fremmet.

DOMSSLUTNING

3

O G

S L U T N I N G I B E S L U T N I N G :

Lagmannsrettens dom, straffutmålingen for A, oppheves.

Anken for øvrig tillates ikke fremmet.

Ragnhild Noer
(sign.)

Arnfinn Bårdsen
(sign.)

Arne Ringnes
(sign.)

Riktig utskrift: